

da vort hele Forfatningsbæsen kom til at udgjøre eet System. Forskjellen er kun, at kommer en Holstener paa dansk Grund, saa har han disse politiske Rettigheder; men kommer en Dansk paa holsteensk Grund, saa har han dem ikke, saalænge han er der. Hvad Trykkefriheden angaaer, saa er der jo Intet tvisten for, at en Holstener kan i danske Aviser lade trykke de Tanker, som han ikke tør lade trykke i Holsteen; det er jo Noget, vi nylig have seet i „Fædrelandet“. Men skulde han blive tiltalt for Noget, han har ladet trykke i en dansk Avis, skjøndt han er i Holsteen, saa er det en Selvsølge, at det maa bedømmes efter det Sted, hvor Skriftet er trykt og ikke efter den holsteenske Presselov (So!) — nei, det kan jeg ikke antage. En Dansk vil heller ikke i de flesvigiske Aviser kunne lade Noget trykke, uden at staae til Ansvar efter den flesvigiske Presselov. Han maa i Almindelighed rette sig efter det Steds Leilighed, hvor han er, og jeg kan ikke see, at der ved denne Lov skeer nogen Forandring, i Henseende til Indvaanernes politiske Stilling.

Monrad: Hvormeget jeg end vilde ønske, at dette Forhold kunde blive endelig ordnet, og at det var muligt, at denne Lov kunde passere aldeles let igjennem Forsamlingen, kan jeg dog ikke tilbageholde en Tvivl, som er opstaaet hos mig. Dersom disse Districter skulde gaae reent over til Slesvig og ophøre at staae i nogen politisk Forbindelse med Kongeriget, forekommer det mig, at Forsamlingen her maatte være berettiget til ved Lov at tage en saadan Bestemmelse. I Grundlovens § 23, der rigtignok er ophævet, er det udtrykkelig bestemt, at Kongen ikke uden Rigsdagens Samtykke kan afstaae nogen Deel af Landet. Det forekommer mig derfor, at det vilde være aldeles i Overensstemmelse med, hvad der staaer i denne Paragraph, at, naar Kongen ikke er berettiget til at afstaae nogen Deel af Landet til Nogensomhelst, han da heller ikke maatte være berettiget til at afstaae en Deel af Kongeriget til Slesvig, eller omvendt — det er Noget, der følger af sig selv, — modtage Districter af Slesvig.

Det, der imidlertid vækker Tvivl hos mig, er, at Beboerne i disse Districter paa den ene

Side vedblive at staae i en politisk Forbindelse med Kongeriget, vedblive — som den ærede Indenrigsminister sagde — at være Syder, men at de tillige, uagtet de saaledes vedblive at være under Grundlovens Omraade, at være Bølgere og Valgbare og at staae i den hele politiske Forbindelse med Kongeriget, dog undrages fra de Bestemmelser i Grundloven, hvorved forskellige Rettigheder ere tilskiftede alle dem, der staae under dens Omraade. Naar det f. Ex. i Grundlovens § 86 hedder: „Bølgere er ufrænklig. Huusundersøgelse, Beslaglæggelse og Undersøgelse af Breve og andre Papirer maa, hvor ingen Lov hjemler en særegen Undtagelse, alene skee efter en Retskjendelse,“ da vil denne § jo ikke komme til Anvendelse paa de Districter, der i en vis Henseende gaae ind under Slesvig. Jeg vilde ingen Tvivl have, hvis Loven gik simpelt ud paa, at disse Districter skulde gaae reent over til Slesvig; men jeg tvivler om, at man, uagtet de vedblive at staae i politisk Forbindelse med Danmark, desuagtet kan gjøre Bestemmelser, hvorved det, der er fastsat i Grundloven, ikke faaer sin fulde Anvendelse paa dem. Det skulde imidlertid være mig meget kjær, om jeg kunde blive oplyst om, at denne Tvivl er ugrundet, da jeg, som sagt, slet ikke skulde have Noget imod at gaae det Skridt videre, at lade denne Deel af Jylland gaae aldeles over til Slesvig og istedetfor modtage en anden Deel af Slesvig.

Indenrigsministeren: Selv om det ærede Medlem, der nu satte sig, ikke vil gjøre Indsigelse imod en fuldstændig Overgang, saa er jeg dog forvisset om, at en saadan Overgang vil fra forskellige Sider blive modtagen med en saadan Uvillie, at — det er jeg fuldkommen sikker paa — Sagen ikke paa den Maade vil kunne gennemføres. Det Spørgsmaal, som den ærede Rigsdagsmand, der nys havde Ordet, reiste, nemlig, om det ikke paa nogen Maade kunde siges, at den Ordning, som her er foreslaaet, stred imod Grundloven, har jeg naturligtvis ogsaa forelagt mig selv; men jeg er kommen til et andet Svar, og det navnlig af Hensyn til den udtrykkelige Bestemmelse i § 3, i Kundgjørelsen af 2den October